

Hvad Ejendomsforholdene angaar, var det i tidligere Tid et endog overordentlig vanskeligt Spørgsmaal, hvem der egentlig ejede Saltholmen, men dette Spørgsmaal fandt sin Løsning ved en Højesteretsdom af 1862, hvorved det blev slaaet fast, at den, der ejede Øen Saltholmen, var Staten, medens Amagerlands Hartkornsejere havde Græsningretten, der er den væsentligste Brugsret, idet Øen for den allerstørste Del er udlagt i Græs. Senere solgte Staten sin Ejendomsret til Hartkornsejerne, hvorved altsaa hele Retten gik over til Amagerne. De, der saaledes blev lodtagne i Saltholmen, var Amagerlands Grundejere, med faa Undtagelser dem alle, hvad enten de boede i den ene eller den anden Kommune, og Retten var fordelt imellem dem i Forhold til deres Hartkorn, saaledes at et vist Maal af Hartkorn — jeg tror 1 Fjerdingkar og 1 Album — regnedes lig med et Høveds Græsning. Det er et Forhold, der, efterhaanden som Udstykningen er skredet frem, er blevet meget vanskeligt. Ejendommene er nemlig nu navnlig i Sundbyerne, der er blevet indlemmet i København, blevet udstykket i en saadan Grad, at de Saltholmsandele, som de enkelte Parceller faar, ikke en Gang forslaar til en Kalvs eller et Lams Græsning. Der foreligger altsaa her en Ret, som ikke kan udnyttes, men til denne Ret svarer en Skattepligt, omend kun med nogle faa Øre. Det var et Forhold, som voldte store Vanskeligheder baade for dem, der skulde betale, og for de offentlige Myndigheder, som skulde opkræve disse ganske smaa Beløb.

Det kommunale Forhold har efterhaanden fæstnet sig saaledes, at Taarnby Kommune er den, som spiller den største Rolle paa Saltholmen, idet alle, der bor paa Saltholmen, er Borgere i Taarnby Kommune, ligesom det ogsaa er den, der har afholdt alle Udgifter vedrørende Øen. Derimod var Spørgsmaalet om selve Øen som fast Ejendom meget tvivlsomt, men det blev ved en Højesteretsdom af 1861 løst saaledes, at Saltholmen ikke kunde siges at ligge i nogen enkelt Kommune, den laa i alle Kommuner paa Amager, saaledes at enhver af disse Kommuner ogsaa kommunalt set var lodtagen i Saltholmen i Forhold til det Saltholmshartkorn, som de private ejendomsberettigede i den paagældende Kommune havde. Følgen heraf skulde da være, at hver af Kommunerne kunde beskattede Saltholmshartkornet for sig, at sige den Del af Saltholmshartkornet, som indehaves af ved-

kommende Kommunes Lodsejere. Dette er ogsaa nu gennemført med Hensyn til Taarnby, Store Magleby og Dragør Kommuner. Københavns Kommune som Repræsentant for Sundbyerne har efter sin Skatteforfatning ikke haft Brug for disse Hartkornsskatter og har ikke beskattet Saltholmshartkornet. Derimod har Taarnby Sogn, med meget tvivlsom Ret, eller vel rettere med utvivlsom Mangel paa Ret, beskattet ikke blot Taarnby-Hartkornet, men ogsaa Sundby-Hartkornet, som nu ligger under København.

De Forhold, jeg her har nævnt, er selvfølgelig baade i den ene og den anden Retning, baade i privatretlig og i kommunal Henseende, uholdbare. Det har derfor været nødvendigt at finde en Løsning af Spørgsmaalet. Her foreslaas nu en Ordning, som vel ikke er ideal, men som dog bringer en Løsning, som man efter min Mening kan komme igennem med og altsaa kan anse for forsvarlig. For de private Ejendommers Vedkommende ordnes Forholdet saaledes, at man kommer bort fra de mange meget smaa Saltholmsandele, som det, som jeg før nævnedes, var saa vanskeligt at operere med. I kommunal Henseende bliver Forholdet nærmest det, at der etableres et kommunalt Andelsselskab af de forskellige interesserede Kommuner med Taarnby Kommune som administrerende Direktør. Det er noget, man ikke ellers kender, men det har ikke været muligt at finde nogen bedre Løsning og navnlig ikke at opnaa en saadan Løsning som den af den foregaaende ærede Taler nævnte, hvorved Saltholmen skulde lægges ind under een Kommune; en saadan Ordning har mødt Modstand hos alle de andre Kommuner. Man har derfor maattet tage til Takke med den nu foreslaaede Ordning, men som den nu er lagt til Rette, tror jeg ogsaa, den skal vise sig meget praktisk og holdbar. Hvad jeg lægger megen Vægt paa, er, at alle vedkommende, alle de, der skal bruge Loven, baade de paagældende Kommuner og de forskellige Lodsejere paa Amager, har accepteret denne Ordning. De er tilfredse med den, mener, de kan komme igennem med den, og at den indeholder meget store Forbedringer i Forhold til de Tilstande, der nu foreligger. Jeg skal derfor, ogsaa paa mit Partis Vegne, ganske slutte mig til den anbefaling, den ærede foregaaende Taler gav Lovforslaget. Jeg haaber, at det vil blive underkastet en hurtig og velvillig Behandling og dernæst vedtaget uforandret.